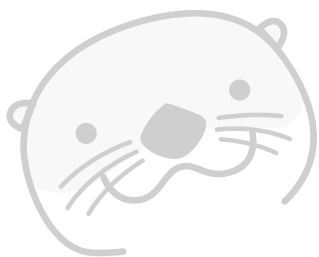

หนี

Run Away

ฮาร์ลัน โคเบน
เขียน

อภิัญญา ฐโนปจัย
แปล

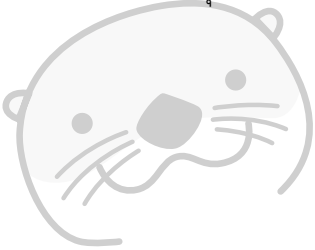

ทดลองอ่าน

หนี หรือ *Run Away* เป็นนวนิยายชวนตื่นเต้นระทึกใจเล่มใหม่ล่าสุดของฮาร์ลาน โคเบน นักเขียนชื่อดังผู้ไม่เคยทำให้ผู้อ่านผิดหวังในการหักมุมและสิ่งไม่คาดฝันที่ซ่อนอยู่ในเรื่อง จนอาจเรียกได้ว่าเป็นลักษณะเด่นประจำตัวเขา

หนี ก็เช่นเดียวกับผลงานเรื่องอื่นๆ ที่ผ่านมาของฮาร์ลาน โคเบน นอกจากเรื่องไม่คาดฝันที่มีให้ลุ้นจนถึงบทสุดท้ายแล้ว ยังสะท้อนภาพชีวิตคนอเมริกันยุคใหม่ โดยเฉพาะคนวัยหนุ่มสาวได้เป็นอย่างดี

แพรวสำนักพิมพ์เชื่อว่าแฟน ๆ ของฮาร์ลาน โคเบน จะต้อนรับ หนี ด้วยดี เช่นเดียวกับทุกเล่มก่อนหน้านี้

แพรวสำนักพิมพ์

ตุลาคม ๒๕๖๒

ไซมอนนั่งบนม้านั่งยาวในเซ็นทรัลปาร์ค - หรือให้ตรงจุดกว่านั้นคือในสตอร์วเบอร์รี่ฟีลด์ส - และรู้สึกว้าวใจแทบละลาย แน่ใจว่าไม่มีใครดูออก หรืออย่างน้อยก็ดูไม่ออกในแวบแรก ดูไม่ออกจนเมื่อเริ่มมีคนวางมวยกันตรงนั้น และนักท่องเที่ยวจากฟินแลนด์สองคนที่เริ่มกรี๊ดร้อง ขณะที่ผู้มาเยือนสวนสาธารณะอีกเก้าคนจากประเทศต่าง ๆ อัปเดตลิปเหตุการณ์เลวร้ายทั้งหมดนั้นด้วยสมาร์ทโฟน

แต่เหตุการณ์นั้นยังไม่เกิดขึ้นจนกว่าจะอีกหนึ่งชั่วโมงต่อมา

ในสตอร์วเบอร์รี่ฟีลด์สไม่ได้มีสตอร์วเบอร์รี่แต่อย่างใด และคงยากที่จะเรียกพื้นที่ขนาดสองเอเคอร์ครั้งนี้ว่า “ทุ่ง (ฟีลด์ส)” ตามชื่อของมัน แต่ชื่อนี้ไม่ได้มีที่มาจากสิ่งใดที่มีความหมายตรงตามตัวอักษร หากมาจากเพลงอันโด่งดังของวงเดอะบีเทิลส์ สตอร์วเบอร์รี่ฟีลด์สเป็นพื้นที่รูปสามเหลี่ยมอยู่ระหว่างถนนสายที่เจ็ดสิบสองกับถนนเซ็นทรัลปาร์คเวสต์ มีไว้เพื่อระลึกถึงจอห์นเลนนอน ผู้ถูกยิงเสียชีวิตตรงถนนนี้ โดยมีหินฝังเป็นลายโมเสกรูปวงกลมอยู่กลางพร้อมคำสั้น ๆ สลักไว้ตรงกลางว่า

IMAGINE

ไซมอนจ้องตรงไปข้างหน้า กะพริบตา หมดอาลัยตายอยาก นักท่องเที่ยวหลังไหลเข้ามาถ่ายรูปกับวงกลมโมเสกอันโด่งดังนั้น ทั้งถ่ายหมู่ ถ่ายเดี่ยว

บ้างคุณเข่าบนแผ่นหิน บ้างนอนราบลงบนนั้น วันนี้ก็เหมือนกับวันอื่นๆ เกือบทุกวันที่มีใครบางคนประดับคำว่า IMAGINE ด้วยดอกไม้สด จัดกลีบกุหลาบแดงให้เป็นสัญลักษณ์สันติภาพที่ไม่ถูกลมพัดปลิวกระจายไป อาจเพราะที่นี่คืออนุสรณ์สถาน เหล่าผู้มาเยือนจึงต่างอดทนรอคิวของตัวเองที่จะก้าวไปยังแผ่นโมเสกนั้นเพื่อจะได้รูปพิเศษไปโพสต์ลงสแนปแชท หรืออินสตาแกรม หรือโซเชียลมีเดียอะไรก็ตามที่ชอบ พร้อมยกคำพูดของจอห์น เลนนอน อาจจะเป็นเนื้อเพลงของวงเดอะบีเทิลส์หรือบางตอนจากเพลงที่พูดถึงคนทั้งมวลใช้ชีวิตอย่างสงบสุข

ไซมอนอยู่ในชุดสูทและผูกไท ไม่แม้แต่จะคลายเนคไทหลังจากออฟฟิศที่ถนนวิซีย์ในเวิลด์ไฟแนนเชียลเซ็นเตอร์^๑ ที่นั่งอยู่ตรงข้ามกับเขา ใกล้กับแผ่นโมเสกอันโด่งดังคือ - ทุกวันนี้เราเรียกคนพวกนี้ว่าอะไรนะ คนจรจัด คนไร้บ้าน พวกขี้ยา คนบ้า ขอทานข้างถนน เรียกว่าอะไรนะ - คนที่กำลังเล่นเพลงของเดอะบีเทิลส์แลกเศษเงินอยู่ “นักดนตรีข้างถนน” - น่าจะเป็นชื่อเรียกที่ทำให้เกียรติหน่อย - ดิดดีการ์ฟิลด์คีและร้องเพลงด้วยเสียงแตกพร่าผ่านพื้นเหลืองๆ ว่าเพนนี่เล่นเป็นอย่างไรในสายตาของเธอ^๒

มันแปลกหรืออย่างน้อยก็เป็นความทรงจำที่สนุกสนาน ไซมอนเคยเดินผ่านแผ่นโมเสกนี้บ่อยๆ ตอนลูกๆ ของเขายังเด็ก ตอนเพนน่าจะอายุได้เก้าขวบ แซมหกขวบ และอันยาสามขวบ พวกเขาจะออกจากอพาร์ทเมนต์ที่อยู่ห่างออกไปทางใต้ของที่นี่ห้าช่วงตึก บนถนนสายที่หกสิบเจ็ดระหว่างถนนโคลัมบัสกับถนนเซ็นทรัลปาร์คเวสต์ แล้วเดินทอดน่องผ่านสตรอว์เบอร์รี่ฟิลด์สไปยังรูปปั้นอลิซในแดนมหัศจรรย์ ซึ่งตั้งอยู่ใกล้กับบ่อเรือจำลองทางซีกตะวันออกของสวนสาธารณะ รูปปั้นนี้ไม่เหมือนกับรูปปั้นอื่นๆ ในโลกตรงที่เด็ก ๆ ได้รับอนุญาตให้ปีนป่ายรูปปั้นสำริดสูงลิบเอ็ดฟุตของอลิซ แมดแฮตเตอร์ ไวท์แรบบิท และบรรดาหัตถ์ยักษ์ซึ่งดูไม่ค่อยเหมาะสมนักได้ แซมและอันยาชอบทำเช่นนั้นมาก ปีนป่ายไปรอบๆ รูปปั้นเหล่านี้ แม้จะมีจุดหนึ่งที่แซมยัดนิ้วเข้าไปในรูจมูกสำริดของอลิซทุกครั้งไปและตะโกนเรียกไซมอนว่า “พ่อ! พ่อ ดูสิ! ผมแห่จมูกอลิซอยู่ล่ะ!” อิงกริด แม่ของแซม

^๑ World Financial Center (WFC) คือศูนย์การค้าและศูนย์รวมออฟฟิศของบริษัทชั้นนำในอเมริกา ตั้งอยู่ในนครนิวยอร์ก

^๒ Penny Lane เป็นเพลงของวงเดอะบีเทิลส์ ที่พอล แมคคาร์ธนี แต่งโดยได้แรงบันดาลใจจากความทรงจำตอนเป็นเด็กของเขาเกี่ยวกับถนนเพนนี่เลนในเมืองลิเวอร์พูล

ได้แต่ถอนหายใจและพึมพำเบาๆว่า “เด็กผู้ชายนี่นะ”

แต่เพลง ลูกคนโตของพวกเขากลับเจียบขีริกกว่า แม้กระทั่งตอนยังเด็ก เธอจะนั่งอยู่บนม้ายาวพร้อมกับสมุดภาพระบายสีและลิเทียนครบชุด เธอไม่ชอบเวลาที่สีเทียนหักหรือกระดาษที่พันรอบหลอดออกมา และชอบให้สีเทียนวางเรียงกันอย่างเป็นระเบียบ เมื่อเธอโตขึ้น อายุสิบห้า สิบหก สิบเจ็ด เพลงจะนั่งบนม้ายาวเหมือนที่ไซมอนนั่งอยู่ตอนนี้ เขียนเรื่องต่างๆ หรือแต่งเพลงลงสมุดโน้ตที่พ่อของเธอซื้อให้จากร้านปาปิรุสบนถนนโคลัมบัส แต่ไม่ใช่ว่าเพลงจะยอมนั่งม้ายาวตัวไหนก็ได้ ม้านั่งราวๆ สี่พันตัวในเซ็นทรัลปาร์คมาจากเงินบริจาคจำนวนมหาศาล แต่ละตัวมีแผ่นป้ายที่ทำขึ้นโดยเฉพาะ ส่วนใหญ่จารึกคำแสดงความระลึกง่ายๆ อย่างตัวที่ไซมอนนั่งอยู่นี้ จารึกว่า

ด้วยความระลึกถึงคาร์ลและคอร์กี

ตัวอื่นๆ พวกตัวที่เพลงชอบเดินไปนั่ง บอกเล่าเรื่องราวเล็กๆ น้อยๆ

แต่ ซี & บี ผู้รอดชีวิตจากการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์และเริ่มชีวิตใหม่
ในเมืองนี้...

ถึงแอนน์ที่รัก-ผมรักคุณ เกิดคุณคุณ ทะนุคุณอมคุณ
แต่งงานกับผมนะ...

ตรงนี้คือที่ที่ความรักของเราเริ่มขึ้นในวันที่ ๑๒ เมษายน ๑๙๕๒...

ม้านั่งตัวที่เพลงชอบที่สุด ตัวที่เธอจะนั่งอยู่เป็นชั่วโมงๆ กับสมุดโน้ตเล่มล่าสุด - และบางทีนี่อาจเป็นสัญญาณบ่งชี้ในระยะแรกก็ได้ - ด้วยเป็นที่ระลึกถึงโศกนาฏกรรมลึกลับครั้งหนึ่ง :

เมอร์ลีนผู้ดงาม อายุ ๑๙ ปี

เธอควรได้รับอะไรที่ดีกว่านี้มาก & จากไปแต่ยังเยาว์นัก

ฉันจะยอมทำทุกอย่างเพื่อช่วยเธอ

เพลงจะเดินจากม้านั่งตัวหนึ่งไปยังอีกตัว และอ่านข้อความที่จารึกไว้
หาตัวที่จะใช้เป็นแรงกระตุ้นให้เขียนเรื่อง ไชมอนพยายามทำแบบเดียวกัน
เพื่อให้รู้สึกเชื่อมโยงกับเธอ แต่เขาไม่ได้มีจินตนาการแบบลูกสาว ถึงกระนั้น
เขายังคงนั่งอ่านหนังสือพิมพ์หรือเลื่อนดูหน้าจอโทรศัพท์ เช็กตลาดหรือไม่
ก็อ่านข่าวธุรกิจ ขณะที่เพลงขยับปากกาเป็นระวิง

สมุดโน้ตเก่า ๆ พวกนั้นไปไหนหมดนะ ตอนนั้นมันอยู่ที่ไหน
ไชมอนไม่รู้เลย

ในที่สุดเพลง “เพนนีเลน” ก็จบลงเสียที แต่นักร้องหรือขอทานข้างถนน
ก็ขับขานเพลง “ออลยูนิคอดีสเลิฟ” ต่อทันที คู่รักหนุ่มสาวคู่อื่นนั่งอยู่บนม้ายาว
ตัวถัดจากไชมอน ชายหนุ่มกระซิบดัง ๆ ว่า “ฉันให้เงินยัยนี้ให้หยุดร้องได้ไหม”
แฟนสาวหัวเราะคิก “เหมือนจอห์น เลนนอน โดนยิงตายอีกรอบเลยอะ” บางคน
โยนเหรียญใส่กล่องกีตาร์ของผู้หญิงคนนี้ แต่ส่วนใหญ่เดินหนีหรืออยู่ให้ห่าง
โดยทำหน้าที่เหมือนว่ามีเรื่องอะไรสักอย่างเกิดขึ้นที่พวกเขาไม่ยอมมีส่วนร่วมใดๆ
ทั้งสิ้น

แต่ไชมอนฟังและฟังอย่างตั้งใจ หวังว่าจะพบความงามบ้างในท่วงทำนอง
ในบทเพลง ในเนื้อร้อง หรือในการแสดงนี้ เขาแทบไม่ได้สนใจพวกนักท่องเที่ยว
หรือโกสต์ หรือชายไม่สวมเสื้อ (แต่ควรสวม) ที่ขายน้ำเปล่าขวดละหนึ่งดอลลาร์
หรือชายผอมแห้งกับเคราได้ริมฝีปากที่เล่าเรื่องตลกแลกกับเงินหนึ่งดอลลาร์
(“พิเศษ หกเรื่องแค่ห้าเหรียญ!”) หรือหญิงชราชาวเอเชียที่กำลังจูดูรูปให้จอห์น
เลนนอน ด้วยท่าทางเลื่อนลอย หรือคนที่วิ่งออกกำลัง คนจูงสุนัขเดินเล่น
คนที่นอนอาบแดด

แต่ไม่มีความงามใดๆ ในดนตรีนั้น ไม่เลย

ตาของไชมอนยังคงจับจ้องอยู่ที่ขอทานสาวผู้กำลังทำให้มรดกของจอห์น
เลนนอน เสียหายไม่มีชิ้นดี ผมของเธอกะกักรันเป็นก้อน โหนกแก้มจมลีกลงไป
เด็กสาวผอมบางราวจะปลิว ซอมซ่อ สกปรก ยับเยิน ไร้ที่ซุกหัวนอน หลงทาง
และเธอคือเพลง ลูกสาวของไชมอน

ไชมอนไม่ได้พบเพลงมาหกเดือนแล้ว ตั้งแต่เธอทำเรื่องที่ไม่อาจให้อภัยได้ลงไป
เป็นปางเส้นสุดท้ายสำหรับอิงกริด
“ครั้งนี้คุณปล่อยให้ไปเลยนะ” อิงกริดบอกเขาหลังจากที่เพลงวิ่งออกไป
“หมายความว่า?”

แล้วอิงกริด แม่ผู้แสนวิเศษ หมอเด็กผู้เอาใจใส่และอุทิศชีวิตให้กับการช่วยเหลือเด็ก ๆ ผู้ต้องการ ก็พูดว่า “ฉันไม่ต้องการให้แกกลับมาบ้านนี้อีก”
“ไม่เอาน่า”

“ฉันพูดจริงๆนะ ไชมอน พระเจ้าช่วยด้วยเถอะ ฉันเอาจริง”

เป็นเดือนๆที่เธอออกตามหาเพจโดยไม่ให้อิงกริดรู้ บางครั้งความพยายามของเขาก็ทำอย่างเป็นระบบดี เช่น ตอนที่เขาจ้างนักสืบ แต่บ่อยครั้งกว่าที่ความพยายามของเขาเป็นไปแบบส่งเดชสะเปะสะปะอย่างเดินไปตามย่านอันตรายที่มีแต่คนติดยา โจรว์รูปเธอให้พวกพี่กัญชาและสังคมรังเกียจดู

เขาลงเอยด้วยการคว้าน้ำเหลว

ไชมอนเคยนึกสงสัยว่าเพจที่เพิ่งฉลองวันเกิด (ด้วยอะไรนะ ไชมอนสงสัย-ปาร์ตี้ เด็ก หรือเล่นยา เธออาจไม่รู้ด้วยซ้ำว่าวันนั้นวันอะไร) อาจออกจากแมนฮัตตันแล้วกลับไปยังเมืองมหาวิทยาลัยที่ซึ่งทุกอย่างเริ่มผุดผื่นกันไปหมดหรือเปล่า มีอยู่สองสัปดาห์ที่อิงกริดเข้ากะที่โรงพยาบาลและไม่มีเวลาตามคำถามเขามากนัก ไชมอนขับรถขึ้นไปพักที่โรงแรมคราฟต์โบโรติดกับมหาวิทยาลัย เขาเดินไปตามสนามสี่เหลี่ยมในมหาวิทยาลัย นึกถึงวันที่พวกเขาทิ้งห้าคน-ไชมอน อิงกริด เพจนักศึกษาน้องใหม่สดๆ ร้อนๆ แซม และอันยา- กระตือรือร้นเพียงใดเมื่อมาถึงและช่วยเพจเข้าหอพัก นึกถึงว่าเขากับอิงกริดคาดหวังอย่างโง่ ๆ ว่าที่นี่จะเหมาะสมที่สุด ที่มีพื้นที่สีเขียวกว้างโล่ง และหมู่ม้าสำหรับลูกสาวที่เติบโตมาในแมนฮัตตันของพวกเขา ก่อนที่ความคาดหวังนั้นจะเหี่ยวเฉาและแห้งตายไปอย่างเลื่องไม่พิน

บางส่วนในตัวไชมอน-บางส่วนที่เขาไม่มีวันเปิดเผยให้ใครรู้ หรือแม้แต่ยอมรับว่ามีอยู่-อยากเลิกตามหาเธอ แม้ชีวิตจะไม่ได้ดีขึ้น แต่มันก็สงบลงตั้งแต่เพจหนีไป แซมที่เพิ่งเรียนจบจากโรงเรียนฮอเธอร์แมนน์ในฤดูใบไม้ผลิ แพบไม่เคยพูดถึงพี่สาวของเขาเลย เขาจดจ่อแต่เรื่องเพื่อน เรื่องเรียนจบ และงานปาร์ตี้ทั้งหลาย-และตอนนี้เรื่องที่เขาหมกมุ่นเพียงหนึ่งเดียวคือเตรียมตัวเข้าเรียนปีหนึ่งที่วิทยาลัยแอมเอร์สต์ ส่วนอันยานะหรือ ไชมอนไม่รู้เลยว่าเธอรู้สึกอย่างไรกับเรื่องนี้ เธอไม่ยอมคุยกับเขาเรื่องเพจ หรือเรื่องอื่น ๆ ส่วนใหญ่ด้วย คำตอบที่เขาได้รับจากการพยายามเริ่มบทสนทนากับเธอคือคำหนึ่งคำ และแพบไม่เคยเกินหนึ่งพยางค์ ถ้าไม่ “อือ” หรือ “ดี” ก็ “เค”

แล้วไชมอนก็ได้เบาะแสแปลก ๆ มา

เช้าวันหนึ่งเมื่อสามอาทิตย์ก่อนหน้าี่ ชาร์ลี โครว์ลีย์ จักซุแพทท์

ในย่านดาวนทาวน์ เพื่อนบ้านที่พักอยู่เหนือห้องของเขาขึ้นไป เข้ามาในลิฟต์พร้อมกับไซมอน หลังจากแลกเปลี่ยนคำทักทายแบบเพื่อนบ้านตามปกติ ชาร์ลีซึ่งหันหน้าไปยังประตูลิฟต์อย่างที่ไม่รู้จะทำกัน มองเลขชั้นที่ค่อยๆ ลดลง ก็บอกไซมอนด้วยท่าทางกระดากและเสียใจอย่างแท้จริงว่าเขา “คิด” ว่าเขาเจอเพจ

ไซมอนที่กำลังมองเลขชั้นอยู่เช่นกัน ถ้ามารายละเอียดด้วยท่าที่ไม่ยินดี- ยินร้ายเท่าที่จะทำได้

“ผมว่าผมเห็นเธอที่ เอ้อ ในสวนสาธารณะนะ” ชาร์ลีพูด

“อะไรนะ คุณหมายความว่าแบบเดินผ่านไปใช่ไหม”

“ไม่ ไม่เชิงอย่างนั้น” พวกเขาลงมาถึงชั้นล่าง ประตูลิฟต์เลื่อนเปิด ชาร์ลีสูดลมหายใจเข้าลึก “เพจ... เล่นดนตรีอยู่ที่สตอร์วเบอร์รี่ฟีลด์สนะ”

ชาร์ลีต้องเห็นสีหน้าของไซมอนแน่

“แบบว่า เอ็ม เล่นดนตรีของเงินนะ”

ไซมอนรู้สึกเหมือนบางอย่างในตัวเขาถูกจิกออก “ขอเงินรี แบบ...”

“ผมจะให้เงินเธอ แต่...”

ไซมอนพยักหน้าว่าไม่เป็นไร พูดต่อได้

“...แต่เพจดูลอยๆ เธอไม่รู้ว่าคุณเป็นใคร ผมกลัวว่ามันจะ...”

ชาร์ลีไม่จำเป็นต้องพูดจนจบความคิดของเขา

“ผมเสียใจนะไซมอน เสียใจจริงๆ”

แค่นั้น

ไซมอนซึ่งใจว่าจะบอกอิงกริดเรื่องนี้ดีไหม แต่เขาไม่ยอมรับมือกับผลตอบรับจากเธออีก เขาจึงเริ่มไปปั่นเบียร์แถวสตอร์วเบอร์รี่ฟีลด์สช่วงที่มีเวลาว่างแทน

เขาไม่เคยเจอเพจเลย

เขาถามคนไร่บ้านสองสามคนที่เล่นดนตรีแถวนั้นว่าเคยเห็นเธอบ้างไหม พร้อมกับเอารูปจากในโทรศัพท์ให้ดูก่อนจะหย่อนแบงก์ลงที่บิเกตารีไปสองสามใบ บางคนบอกว่าเคยเห็น และจะบอกรายละเอียดมากกว่านี้ถ้าไซมอนบริจาคเงินเป็นชิ้นเป็นอันกว่านั้นสักหน่อย เขายอมทำตามแต่ไม่ได้อะไรกลับมา ส่วนใหญ่บอกว่าไม่เคยเห็นเธอ แต่ตอนนี้เมื่อเขาเห็นเพจตัวเป็นๆ ไซมอนก็เข้าใจว่าทำไมแทบไม่มีอะไรเหมือนกันเลยระหว่างลูกสาวที่เคยน่ารักของเขา กับโครงกระดูกเดินได้นี้

แต่ขณะที่ไซมอนนั่งอยู่ในสตอร์วเบอร์รี่ฟีลด์ส ตรงหน้าป้ายที่ใครๆ มองข้ามแทบจะด้วยอารมณ์ขัน ซึ่งมีข้อความว่า

เวทปลอดภัย-ห้ามใช้เครื่องขยายเสียง หรือเครื่องดนตรีใด ๆ

เขาก็สังเกตเห็นสิ่งประหลาดบางอย่าง บรรดานักดนตรี ซึ่งทุกคนล้วนอยู่ในสภาพสกปรกมอมแมมอย่างแรง ไม่เคยเล่นในเวลาเดียวกันหรือเล่นเพลงทับกันเลย การเปลี่ยนผ่านระหว่างนักกีตาร์ข้างถนนคนหนึ่งไปยังอีกคนนั้นสิ้นไปได้อย่างเห็นได้ชัด นักดนตรีเปลี่ยนหน้าไปแทบจะทุกชั่วโหม่งอย่างเป็นระเบียบ

ราวกับมีตารางเวลาการแสดง

ไซมอนเสียเงินไปห้าสิบบดollarกว่าจะได้เจอผู้ชายชื่อเดฟ หนึ่งในนักดนตรีข้างถนนที่สกรปรกว่าเพื่อนและไว้ผมยาวสีเทาซึ่งมองดูเหมือนหมวกกันน็อกใบใหญ่ มีหนังยางมัดหนวดเครา มีหางเปียยาวลงไปถึงกลางหลัง เดฟซึ่งอาจจะดูอายุห้าสิบบดollar แบบผ่านร้อนผ่านหนาวมาอย่างตราตรึงก็ได้ หรืออายุเจ็ดสิบแบบใช้ชีวิตอย่างสบายก็ได้ อธิบายให้เขาฟังว่าทำไมถึงเป็นเช่นนั้น

“ในสมัยก่อนนะมีชายคนหนึ่ง ชื่อแกรี่ โดส ซานโตส...เอ็งรู้จักไหม”

“ชื่อคุณๆ” ไซมอนตอบ

“ใช่ ถ้าสมัยนั้นเอ็งเดินผ่านตรงนี้ก็จำกันได้แหละ แกรี่แต่งตั้งตัวเองเป็นนายกเทศมนตรีของสตอร์วเบอร์รี่ฟีลด์ส เป็นคนใหญ่คนโตเชียว ใช้เวลาเท่าไรวะ...ยี่สิบปีอะ...ดูแลความสงบเรียบร้อยของที่นี่ ที่บอกว่าดูแลความสงบเรียบร้อย หมายถึงไปทำให้ชาวบ้านเขากลัวซี้หดหมดอะ หมอนั่นมันบ้า เข้าใจใช่ปะ”

ไซมอนพยักหน้า

“แล้วจากนั้น ตอนไหนวะ...ปี ๒๐๑๓...แกรี่ก็ตาย เป็นลูคีเมีย อายุแค่สี่สิบเก้า ที่ตรงนั้นนะ” เดฟใช้มือที่สวมถุงมือแบบไม่มีนิ้วบอกตำแหน่ง “ก็เลยวุ่นวายไปหมด เป็นอนาธิปไตยเต็มทีแบบไม่มีพวกฟาสซิสต์ เอ็งอ่านงานของมาคิอาเวลลีใช้ไหม แบบนั้นเลย พวกนักดนตรีเริ่มสู้กันทุกวัน แย่งดินแดนกันนะ เข้าใจใช่ปะ”

“ผมรู้ว่าคุณกำลังพูดอะไร”

“พวกนั้นพยายามจัดระเบียบตัวเอง แต่เอ็งเอ๊ย - ครึ่งหนึ่งของพวกนี้แค่แต่งตัวยังทำกันแทบไม่เป็นเลย แบบ...ไอ้แบบนี้จะเล่นนานเกินไป แล้วไอ้แบบนี้คนอื่นก็จะเริ่มเล่นเพลงทับ แล้วพวกมันก็จะเริ่มแหกปาก ต่อกัน ต่อหน้าเด็กตัวเล็ก ๆ ด้วยซ้ำ บางทีก็ซัดหมัดใส่กัน แล้วตำรวจก็มา เห็นภาพใช่ปะ”

ไซมอนพยักหน้าว่าเขาเห็นภาพ

“มันทำลายภาพลักษณ์ของพวกเรา ไม่ต้องพูดถึงเงินในกระเป๋าเลยนะ พวกเราก็เลยมาหาทางแก้”

“แก้ยังไง”

“ตารางเวลาไง เวียนกันไปคนละชั่วโมง ตั้งแต่สิบโมงเช้าถึงทุ่มหนึ่ง”

“จริงรึ”

“ใช่สิ”

“แล้วได้ผลมั๊ย”

“มันไม่ปะ๊ะหรอก แต่ก็ใกล้เคียงเลยแหละ”

ผลประโยชน์ส่วนตัวตามหลักเศรษฐศาสตร์ ไซมอนคิดในฐานะนักวิเคราะห์การเงิน สัจธรรมอย่างหนึ่งของชีวิต “แล้วพวกคุณลงชื่อจองคิวกันยังไง”

“ผ่านข้อความมือถือ เรามีเขาประจำห้าคนที่ได้ช่วงนาทีทอง ส่วนที่เหลือคนอื่นก็มาลงชื่อกันไป”

“แล้วคุณเป็นคนจัดตารางเวลาหรือ”

“ใช่แล้ว” เดฟสุดหยาใจเข้าจนออกขยายด้วยความภูมิใจ “เห็นไหม ข้ารู้ว่าต้องทำยังไง เข้าใจที่ข้าพูดใช่ไหม แบบข้าไม่เคยจัดให้ฮัลลีย์ติดกับจูลีย์เพราะไอ้สองตัวนั้นมันเกลียดชังหน้ากันยิ่งกว่าแฟนเก่าทั้งหลายเกลียดซ้ำอีก ข้ายังพยายามจัดตารางให้มันมีสิ่งที่พวกเอ็งเรียกว่าความหลากหลายด้วยนะ”

“หลากหลาย?”

“ก็ให้มีคนดำ สาวรุ่น ๆ พวกละติน พวกตุ๊ด แม้แต่พวกเอเชียก็มีบ้างสองสามคน” เดฟผายมือออกทั้งสองข้าง “เราไม่อยากให้ทุกคนคิดว่าพวกไร่บ้านมีแต่คนขาว เป็นการเหมารวมที่ไม่ดีเท่าไร เข้าใจที่พูดใช่ไหม”

ไซมอนเข้าใจที่เขาพูด เขายังรู้ด้วยว่าเขาน่าจะได้รับความคับหน้า ถ้าเขาฉีกเบงก์ร้อยดอลลาร์สองใบให้เดฟแค่ครั้งเดียวแล้วสัญญาว่าจะให้อีกครั้งที่เหลือเมื่อเดฟแจ้งเขาว่าลูกสาวเขาลงชื่อขอคิวอีกครั้งตอนไหน

เข้านี้ เดฟส่งข้อความหาเขาว่า

๑๑ โมงเช้าวันนี้ ข้าไม่เคยบอกอะไรเรื่อง ข้าไม่ใช่สายนะเว้ย

แล้วตามด้วย

แต่เอาเงินมาให้ห้าตอน ๑๐ โมง ข้ามีคลาสโยคะตอน ๑๑ โมง

ดังนั้นเขาจึงมาอยู่ที่นี้

ไซมอนนั่งอยู่ตรงข้ามเพจ นึกสงสัยว่าเธอเห็นเขาหรือไม่ และจะทำยังไง ถ้าเธอกระโจนหนี เขาไม่แน่ใจ เขาเดาว่าวิธีที่ดีที่สุดคือปล่อยให้เธอเล่นจนจบ เก็บเศษเงินและกีตาร์ แล้วค่อยเข้าไปหาเธอ

เขาดูนาฬิกา ๑๑.๕๕ น. ใกล้จะหมดเวลาแสดงของเพจแล้ว

ไซมอนทบทวนคำพูดทั้งหมดในหัว เขาโทร.หาคลินิกโซลมานีทางเหนือของรัฐเพื่อจองห้องให้เพจแล้ว แผนของเขาคือ พุดอะไรก็ได้ สัญญาอะไรก็ได้ จะโน้มน้าว อ้อนวอน หรือใช้วิธีใดก็ได้ที่จำเป็นเพื่อให้เธอยอมไปกับเขา

นักดนตรีข้างถนนอีกคนที่นั่งกางเกงยีนซีด ๆ และเสื้อเชิ้ตผ้าสักหลาด ขาดวินก้าเข้ามาจากทางตะวันออกแล้วนั่งลงข้างเพจ หีบกีตาร์อยู่ในถุงขยะสีดำ เขาแตะเข้าเพจแล้วชี้นาฬิกาในจินตนาการบนข้อมือเขา เพจพยักหน้าขณะจบเพลง “โอแอมเดอะวอลรัส” โดยร้องท่อนสุดท้ายลากยาวกว่าปกติ เธอยกสองแขนขึ้นฟ้าแล้วตะโกน “ขอบคุณ!” ให้ฝูงชนที่ไม่ได้ใส่ใจฟังเธอเลยสักนิด ไม่ต้องพูดถึงปรบมือให้ เธอโกยแบงก์หนึ่งดอลลาร์ยับเยินสองสามใบกับเหรียญอีกจำนวนหนึ่งไว้ในมือ ก่อนจะวางกีตาร์ลงในหีบอย่างทะนุถนอมจนน่าประหลาดใจ การเคลื่อนไหวง่าย ๆ นั้น - ที่เธอวางกีตาร์ลงในหีบ - กระแทกใจเขาอย่างแรง ไซมอนเป็นคนซื้อกีตาร์ทาคามิเนะ จีซีรีส์ ตัวนี้จากร้านแซมแอสบนถนนสายที่สี่สิบแปดตะวันตกให้เธอเป็นของขวัญวันเกิดอายุสิบหกปี เขาพยายามนึกถึงความรู้สึกต่าง ๆ ควบคู่ไปกับความทรงจำนั้น - เพจยิ้มขณะดึงกีตาร์ตัวนี้ออกจากผนังร้าน ท่าทางตอนที่เธอหลับตาขณะลองดีดมัน และตอนที่เขาบอกเธอว่า มันเป็นของเธอแล้ว เธอกอดคอเขาพร้อมตะโกนว่า “ขอบคุณค่ะ ขอบคุณค่ะ ขอขอบคุณค่ะ!”

แต่ความรู้สึกเหล่านั้น ถ้ามันมีจริง ก็ไม่ยอมกลับมา

ความจริงที่น่ากลัวคือ ไชมอนนึกภาพเด็กหญิงตัวน้อยคนนั้นไม่ออกอีกต่อไปแล้วด้วยซ้ำ

โอ เขาได้พยายามตลอดหนึ่งชั่วโมงที่ผ่านมา ตอนนี้เขาพยายามอีกครั้งที่จะมองเธอและนึกภาพเทพธิดาตัวน้อยที่เขาเคยพาไปเรียนว่ายน้ำที่ถนนสายที่เก้าสิบสองวาย เด็กน้อยที่นั่งอยู่บนเปลญวนในแฮมป์ตัน ขณะที่เขาอ่านแฮร์รีพอตเตอร์ ถึงสองเล่มให้เธอฟังในช่วงวันหยุดวันแรงงานสามวันตอนสุดสัปดาห์ เด็กน้อยที่ยื่นกรานว่าจะสวมชุดเทพีเสรีภาพสำหรับวันฮาโลวีนพร้อมทหาหน้าสีเขียวสองอาทิตย์ก่อนวันจริง แต่-บางทีนี่อาจจะเป็นกลไกการป้องกันตัวเองของเขาก็ได้-ภาพเหล่านั้นไม่หวนกลับมาหาเขาอีกเลย

เพจยืนขึ้นอย่างทุลักทุเล

ได้เวลาที่เขาจะเคลื่อนไหวแล้ว

อีกฝั่งของแผ่นหินโมเสก ไชมอนยืนขึ้นเช่นกัน หัวใจของเขาเต้นแรง กระแทกซี่โครง เขารู้สึกถึงอาการปวดหัวเริ่มก่อตัว รวากับมีมีเอ็กซ์กำลังบีบขมับทั้งสองข้างของเขาอยู่ เขามองไปทางซ้าย แล้วก็ทางขวา

หาแฟนหนุ่มของเธอ

ไชมอนไม่อาจจะพูดได้อย่างแน่ชัดว่าเรื่องทั้งหมดเริ่มดังลงได้อย่างไร แต่เขาโทษเจ้าแฟนหนุ่มนั่นที่นำความฉิบหายมาสู่ลูกสาวของเขา และลามไปถึงทั้งครอบครัวของเขาด้วย ใช่ ไชมอนเคยอ่านมาหมดแล้วว่าคนที่ติดยาต้องรับผิดชอบการกระทำของตนเอง ว่าเป็นความผิดของผู้ติดยาเพียงผู้เดียว ทั้งหมดนั้นนะ และคนติดยาส่วนใหญ่ (รวมไปถึงครอบครัวของพวกเขาด้วย) ก็มีเรื่องที่จะเล่ากันทั้งนั้น บางทีการติดยาอาจเริ่มจากการใช้ยาแก้ปวดหลังผ่าตัด บางทีอาจเกิดจากความกดดันจากครอบครัว หรืออ้างว่าแค่การลองเสฟเพียงครั้งเดียวนำไปสู่บางสิ่งที่มีค่ากว่านั้น

มีข้ออ้างเสมอเช่นนั้นแหละ

แต่ในกรณีของเพจ - จะเรียกว่าลักษณะนิสัยอ่อนแอหรือพ่อแม่เลี้ยงดูไม่ดี หรืออะไรก็ตาม - มันล้วนแต่ดูเหมือนจะง่ายกว่านั้น

ก่อนที่เธอจะรู้จักกับแอรอน เพจเป็นอีกคน และตอนนี้ก็เป็นเพจอีกคน

แอรอน คอร์วัล คือไอ้สารเลว - ไอ้สารเลวที่เห็นได้ชัดแต่ไกล - และเมื่อใดก็ตามที่ไอ้สารเลวมาเจอกับความบริสุทธิ์ ความบริสุทธิ์นั้นก็จะเป็นอันไปตลอดกาล ไชมอนไม่เคยรู้สึกว่ามีอะไรที่น่าสนใจเลย แอรอนอายุสามสิบสองปี แก่กว่าลูกสาวเขาสิบเอ็ดปี ในตอนที่เหตุการณ์ยังไม่บานปลาย

ขนาดนี้ ไชมอนกังวลเรื่องความห่างของอายุ ส่วนอิงกริดไม่ได้ใส่ใจเลย เธอเคยชินกับเรื่องแบบนี้จากสมัยที่เธอเป็นนางแบบ แน่หนอนว่าตอนนี้ เรื่องความห่างของอายุกลายเป็นเรื่องเล็กน้อยเสียแล้ว

ไม่มีวีแวนของแอรอนที่นี่

แสงแห่งความหวังปล้นเปล่งประกาย แอรอนจากเธอไปแล้วในที่สุด อย่างนั้นหรือ ไอ้โรคร้าย ไอ้มะเร็ง ไอ้ปรสิติดได้สูบเลือดสูบเนื้อลูกสาวของเธอจนอึดหน้าแล้วย้ายไปหาที่พักพิงใหม่ที่อุดมสมบูรณ์กว่าแล้วใช่ไหม

ไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่เป็นเรื่องดี

เพจออกเดินไปทางตะวันออกสู่ทางเดินที่ตัดข้ามสวนสาธารณะ เธอเดินลากเท้าเหมือนผีดิบ ไชมอนเริ่มลงมือ

เขาสงสัยว่าตัวเองจะอย่างไรหากเธอไม่ยอมไปกับเขา เรื่องนั้นไม่ใช่แค่เป็นไปได้แต่น่าจะเป็นอย่างนั้นเลยละ ก่อนหน้านั้นไชมอนเคยพยายามช่วยเธอมาแล้ว แต่ผลลัพธ์กลับตรงกันข้าม เขาบังคับเธอไม่ได้ เขารู้ดี เขาถึงขั้นให้โรเบิร์ต เพรวิตี คู่เขยของเขาขอคำสั่งศาลเพื่อคุมตัวเธอ แต่นั่นก็ไม่ได้ผลเช่นกัน

ไชมอนมาอยู่ข้างหลังเธอแล้วตอนนี้ ชุดกระโปรงผ้าเนื้อบางเก่าโทรมที่เธอสวมอยู่ช่างหลวมโพรกแทบจะหลุดจากบ่า มีรอยสีน้ำตาล-รอยแดง รอยจากรโรคใดสักโรค หรือรอยจากการถูกทำร้ายกันแน่-บนหลังของเธอเป็นจุดต่างบนผิวที่เคยไร้ตำหนิของเธอ

“เพจ?”

เธอไม่ได้หันกลับมา ไม่แม้แต่จะแสดงอาการลังเล ชั่วครู่สั้นๆ ไชมอนนึกเพื่อใจว่าเขาเข้าใจผิด ว่าชาร์ลี โครว์ลีย์ เข้าใจผิด ว่าโครงกระดูกโทรมๆ เดินได้ที่ส่งกลิ่นเหม็นและเสียงแหบแห้งนี้ไม่ใช่ลูกสาวคนโตของเขา ไม่ใช่เพจของเขา ไม่ใช่วัยรุ่นคนที่เล่นเป็นไฮเดลในละครเรื่อง *พิดเดิลอร์ออนเดอะรูฟ* ของวิทยาลัยเบอร์นาร์ดี ที่มีกลิ่นหอมเหมือนลูกพีช เยาวิ๊ว และทำผู้ชมใจสลายด้วยการร้องเพลงเดี่ยว “พาร์ฟรอมเดอะโฮมโอเลิฟ” ไชมอนไม่อาจดูละครเรื่องนั้นจนจบสักรอบเดียวจากทั้งห้ารอบโดยน้ำตาไม่เอ่อล้นจนแทบจะสะอื้นออกมา ตอนที่เพจในบทไฮเดลหันไปหาเทเวียแล้วพูดว่า “พ่อจ๋า มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงรู้ว่าเราจะได้เจอกันอีกเมื่อไร” แล้วพ่อในละครของเธอก็ตอบกลับมาว่า “ฉันรักก็ปล่อยให้ฉันไปตามพระประสงค์ของพระเจ้า”

เขากระแอมแล้วก้าวเข้าไปใกล้เธอ “เพจ?”

เธอเดินข้างแต่ไม่ได้หันกลับมา ไชมอนยื่นมืออันสั้นเทอออกไป เธอยังคงหันหลังให้ เขาวางมือบนไหล่ของเธอ ไม่รู้สึกถึงอะไรนอกจากกระดูกแข็งๆ ที่คลุมด้วยผิวหนังราวกระดาษ เขาพยายามอีกครั้ง

“เพจ?”

เธอหยุด

“เพจ นี่พ่อเอง”

พ่อ ครั้งสุดท้ายที่เธอเรียกเขาว่าพ่อคือเมื่อไรกัน เขาเป็นพ่อของเธอของเด็กทั้งสามคน นานเท่าที่เขาจำได้ แต่กระนั้นคำนี้ก็หลุดออกมาเอง เขาได้ยินเสียงของตัวเองแตกพรา มีแว่ววิงวอน

เธอยังคงไม่หันกลับมามองเขา

“ได้โปรดเถอะ เพจ...”

แล้วเธอก็ออกวิ่ง

ความเคลื่อนไหวนี้ทำเอาเขาไม่ทันตั้งตัว เพจวิ่งออกไปสามก้าวแล้วตอนที่เขารู้สึกตัวแล้ววิ่งตาม เพิ่งไม่นานมานี้เองที่ไชมอนออกกำลังกายให้ร่างกายแข็งแรง มีสโมสรสุขภาพอยู่ข้างออฟฟิศ ด้วยความเครียดจากการสูญเสียลูกสาว - นั่นคือวิธีที่เขามองเรื่องนี้ ว่าสูญเสียเธอไป - เขาก็เริ่มหมกมุ่นกับคลาสต่อยมวยแบบคาร์ดิโอในช่วงพักกลางวัน

เขากระโจนไปข้างหน้าและตามเธอทันอย่างรวดเร็วกว่าที่เคย เขาคว้าแขนช่วงบนของเพจที่ผอมเหมือนต้นอ้อเอาไว้ - แทบจะกำรอบก้นเล็กน้อยของเธอ ได้ด้วยนิ้วชี้กับนิ้วโป้ง - และกระซอกเธอกลับมา อาจจะมีกระซอกแรงไปหน่อย แต่ความเคลื่อนไหวทั้งหมดนี้ ทั้งการกระโจนและการเอื้อมไปกระซอกเป็นเพียงปฏิกิริยาอัตโนมัติ

เพจพยายามหนี เขาทำสิ่งที่จำเป็นเพื่อหยุดเธอไว้

“โอ๊ย!” เธอร้อง “ปล่อยฉันนะ!”

แถวนั้นมีคนค่อนข้างมาก และบางคน - ไชมอนแน่ใจ - หันมาเพราะเสียงร้องของเธอ เขาไม่สนใจ แต่มันเพิ่มความเร่งด่วนให้ภารกิจของเขา เขาต้องรีบจัดการตรงนี้ให้เรียบร้อย และพาเธอออกไปจากที่นี่ก่อนที่พลเมืองดีจะก้าวเข้ามา “ช่วย” เพจเอาไว้

“ลูกรัก นี่พ่อไง มากับพ่อเถอะนะ”

เธอยังคงหันหลังให้เขา ไชมอนหมุนเธอกลับมาเพื่อที่เธอจะต้องเผชิญหน้ากับเขา แต่เพจกลับยกแขนขึ้นปิดตาราวกับเขากำลังฉายแสงสว่างจ้าใส่หน้าเธอ

“เพจ เพจ โปรดมองพ่อเถอะ”

ร่างเธอแข็งเกร็ง แล้วจู่ๆ ก็ผ่อนคลายลง เพจลดแขนลงจากหน้า ค่อยๆ เลื่อนสายตาขึ้นมองเขา ความหวังโอบยิบไปอีกครั้ง ใช้ ดวงตาของเธอ จมลึกลงไป ในบ้ำและเป็นสีเหลืองตรงที่ที่ควรจะเป็นสีขาว แต่ตอนนี้ ไชมอน คิดเป็นครั้งแรกว่าเขาอาจเห็น-ชีวิต-วูบไหวในดวงตาคู่นั้นด้วย

เป็นครั้งแรก ที่เขาได้เห็นร่องรอยของลูกสาวตัวน้อยที่เขาเคยรู้จัก ในที่สุดเขาก็ได้ยินเสียงสะท้อนจากลูกสาวของตนเมื่อเพจเอ่ยขึ้นว่า “พ่อ?” เขาพยักหน้า อ้าปากแล้วก็หุบปากเพราะรู้สึกตื่นตันไปหมด เขาพยายาม อีกครั้ง “พ่อมาช่วยลูกไป เพจ”

เธอเริ่มร้องให้ “หนูขอโทษจริงๆ”

“ไม่เป็นไรหรอก” เขาพูด “มันจะเรียบร้อยดีนะ”

เขายื่นแขนออกไปเพื่อดึงลูกสาวเข้ามาสู่ความปลอดภัย ตอนนั้นเอง ที่เสียงหนึ่งแหวกผ่านสวนสาธารณะมาราวกับเคียวของซาวานาเกี่ยวข้าว

“นี่มันเรื่องบ้าอะไร...”

ไชมอนรู้สึกหัวใจของเขาหล่นวูบลง เขามองไปทางขวา

แอรอน

เพจผงะหนีจากไชมอนเมื่อได้ยินเสียงของแอรอน ไชมอนพยายามกอด เธอไว้ แต่เธอดึงแขนตัวเองออก ทิบบิทาร์กระแทกขาของเธอ

“เพจ...” ไชมอนเอ่ย

แต่ไม่ว่าความใสกระจ่างใดๆ ที่เขาเห็นในดวงตาของเธอเพียงเมื่อไม่กี่วินาที ก่อน บัดนี้ก็กลับแตกกระจายเป็นล้านชิ้น

“อย่ามายุ่งกับฉัน!” เธอร้อง

“เพจ พ่อขอละ...”

เพจเริ่มก้าวถอยออกไป ไชมอนเอื้อมไปหาแขนเธออีกครั้ง เหมือนชาย ผู้สิ้นหวังที่ตกจากหน้าผาพยายามไขว่คว้ากิ่งไม้ แต่เพจกลับแผดร้องเสียงแหลม เสียงนั้นทำให้หลายคนหันมา หลายคนก็เดียว

ไชมอนไม่ยอมถอย

“ได้โปรด ฟังพ่อก่อน...”

แล้วแอรอนก็เข้ามาแทรกกลางระหว่างทั้งสอง

ชายสองคน ไชมอนกับแอรอน ประจันหน้าตาต่อตา เพจยื่นหลบอยู่ ข้างหลังแอรอน แอรอนดูเหมือนคนติดยา เขาสวมแจ็กเก็ตผ้าเดนิมทับเสื้อยืด

ลีชาวสกปรก-แบบเดียวกับพวกหุ่นผอมเท่า เว้นแต่เขาไม่เท่า เขาสวมโซ่คล้องคอ
มากไปหน่อย และปล่อยหนดขึ้นเป็นตอที่ตั้งใจให้ดูทันสมัย แต่สิ้นเกินไปมาก
กับรองเท้าบู๊ตสำหรับลุยงาน ซึ่งดูไม่เข้ากับชายที่ไม่เคยทำงานสุจริตสักวันถ้ามัน
ทำให้เขาลำบาก

“ไม่เป็นไรหรอก เพจ” แอรอนเอ่ยพร้อมรอยยิ้มเยาะหยัน ยังคง
ไม่หลบตาไซมอน “ไปต่อได้เลย คนสวย”

ไซมอนส่ายหน้า “ไม่ อย่างนะ...”

แต่เพจซึ่งเกือบจะใช้หลังของแอรอนเป็นจุดออกตัว กลับดันตัวออกแล้ว
เริ่มวิ่งสุดฝีเท้าไปตามทางเดิน

“เพจ” ไซมอนตะโกน “เดี๋ยวก่อน! ได้โปรดเถอะ แค...”

เธอหนีไปแล้ว ไซมอนวิ่งออกไปทางขวาเพื่อไล่ตามเธอ แต่แอรอนเลื่อนตัว
เข้ามาขวางทางเขา

“เพจเป็นผู้ใหญ่แล้ว” แอรอนพูด “แกไม่มีสิทธิ์...”

ไซมอนกำหมัดแน่นแล้วเหวี่ยงใส่หน้าแอรอนตรงๆ

เขารู้สึกได้ว่าจมูกของอีกฝ่ายยุบลงได้ข้อนิ้วของเขา ได้ยินเสียงหักเหมือน
รองเท้าบู๊ตย่ำลงไปบนรั้วเหล็ก เลือดพุ่งออกมา

แอรอนทรุดฮวบลง

นั่นเป็นตอนที่นักท่องเที่ยวสองคนจากฟินแลนด์ร้องตะโกน

ไซมอนไม่สนใจ เขายังมองเห็นเพจอยู่ข้างหน้า เธอเลี้ยวไปทางซ้าย
ออกจากทางเดินเข้าไปยังแนวต้นไม้

“เพจ รอก่อน!”

เขากระโดดไปข้างตัวชายที่ล้มลงแล้วออกวิ่งไปหาเธอ แต่แอรอนที่อยู่
บนพื้นคว้าเขาไว้ ไซมอนพยายามดิ้นให้หลุด แต่ตอนนี้เขาเห็นคนอื่น ๆ - คนที่
มีเจตนาดีแต่แง่งนงสับสน - ตรงเข้ามา เยอะทีเดียว บางคนใช้โทรศัพท์อัดคลิปด้วย

พวกนั้นต่างตะโกนและบอกให้เขาอย่าขยับ

ไซมอนตะเขวจนหลุดออกมาได้ เซดลา กลับมามีอีกครั้ง เขาเริ่มวิ่งไป
ตามทางเดิน ไปยังจุดที่เพจวิ่งเลี้ยวไป

แต่มันสายไปแล้ว ผู้คนเข้ามาล้อมเขาไว้

บางคนพยายามล็อกตัวเขาไว้ ไซมอนเหวี่ยงข้อศอก ได้ยินเสียง *อู๊ป*
จากคนที่ล็อกตัวเขา แขนที่ยึดไว้อ่อนแรงลง ใครอีกคนใช้แขนรัดรอบเอวไซมอน
ไซมอนดึงเขาออกเหมือนเข็มขัด ในขณะที่เขายังวิ่งตรงไปหาลูกสาว ยังคง

เคลื่อนที่เหมือนนักอเมริกันฟุตบอลที่ตรงไปยังเส้นชัยโดยมีผู้เล่นฝ่ายตรงข้าม
กลุ่มรุมรอบตัว

แต่ในที่สุด คนพวกนี้ก็มีย่านมากเกินกำลัง

“ลูกสาวผม!” เขาร้องตะโกน “ได้โปรด...หยุดเธอที...”

ท่ามกลางความวุ่นวาย ไม่มีใครได้ยินเสียงเขา หรือบางทีพวกเขาอาจ
ไม่ใส่ใจฟังคนบ้าอันตรายเป็นต้องจับตัวไว้

นักท่องเที่ยวยุคหนึ่งกระโดดเข้าไปใส่เขา แล้วก็อีกคน

ตอนที่ไซมอนกำลังจะล้มลงในที่สุดนั่นเอง เขาเงยหน้าและมองเห็น
ลูกสาวของเขากลับมาอยู่บนทางเดินอีกครั้ง ร่างของเขาร่วงลงกระแทกพื้น
และเนื่องจากเขาพยายามจะลุกกลับขึ้นมา มือไม้แข็งขากี่ระดมกระหน่ำใส่เขา
มากมายไปหมด เมื่อทุกอย่างจบลง ไซมอนก็ชี้โคร่งหักไปสามซี่ นิ้วหักสองนิ้ว
สมองกระหอบกระเทือน และต้องเย็บแผลรวมยี่สิบสามเข็ม

เขาไม่รู้สึกละเลย นอกจากรู้สึกหัวใจถูกฉีกกระชาก

มีอีกร่างโถมทับตัวเขา เขาได้ยินเสียงตะโกนและเสียงกรีดร้อง จากนั้น
ตำรวจก็เข้ามาช่วยด้วยการพลิกตัวเขาให้นอนคว่ำ กดกระดูกสันหลังเขาไว้
ด้วยเข่าข้างหนึ่ง ใส่กุญแจมือ เขาเงยหน้าอีกครั้งและเห็นเพลงจ้องมาจาก
หลังต้นไม้

“เพลง!”

แต่เธอไม่มาหาเขา เธอกลับผลุบหายไปขณะที่ไซมอนตระหนักขึ้นมา
อีกครั้งว่าเขาทำให้เธอผิดหวัง

๒

ตำรวจปล่อยให้ไซมอนนอนคว่ำหน้าอยู่บนพื้นยางมะตอยโดยใส่กุญแจมือไว้หลังอยู่อย่างนั้นสักพัก ตำรวจคนหนึ่ง - ตำรวจหญิงผิวดำที่มีป้ายชื่อเขียนว่า **เฮย์ส** - โนม้ตัวลงแล้วบอกเขาเรียบ ๆ ว่าเขาถูกจับแล้วและร้ายสิทธิ์ของเขาให้ฟัง ไซมอนพยายามดิ้นรนและแผดเสียงเรื่องลูกสาว ขอร้องให้ใครสักคน ใครก็ได้ ช่วยหยุดเธอไว้ เฮย์สยังคงร้ายสิทธิ์มิรันดา* ต่อไป

เมื่อเฮย์สพูดจบแล้ว เธอก็ยึดตัวตรงก่อนจะหันจากไป ไซมอนเริ่มโวยวายเรื่องลูกสาวของเขาอีกครั้ง แต่ไม่มีใครฟังเขาเลย อาจเป็นเพราะเขาฟังดูเหมือนคนบ้ามากกว่า เขาจึงพยายามสงบสติอารมณ์แล้วใช้น้ำเสียงที่สุภาพขึ้น

“คุณเจ้าหน้าที่ครับ คุณผู้หญิง คุณครับ”

เจ้าหน้าที่ตำรวจทุกคนไม่สนใจเขา และสอปากคำพวกพยาน นักท่องเที่ยวบางคนเอาคลิปเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ตำรวจดู ซึ่งไซมอนเดาว่าไม่น่าจะเป็นผลดีกับเขา

---

* Miranda Rights หรือ Miranda Warning หรือที่เราได้ยินกันบ่อยๆ ในภาพยนตร์สืบสวนที่เจ้าหน้าที่ตำรวจมักพูดกับคนที่ถูกจับกุมว่า “คุณมีสิทธิ์ที่จะไม่พูด” เป็นผลมาจากการที่เออร์เนสโต มิรันดา ผู้ต้องสงสัยในคดีลักพาตัวและฆาตกรรม ให้การรับสารภาพกับตำรวจและลงชื่อโดยระบุว่ารับทราบสิทธิ์ตามกฎหมายแล้วทั้งๆ ที่เจ้าหน้าที่ตำรวจยังไม่ได้แจ้งสิทธิ์ เมื่อไปถึงชั้นศาล ตำรวจใช้คำสารภาพของมิรันดาเพียงอย่างเดียวเป็นหลักฐานในการเอาผิด ทำให้เป็นประเด็นว่าคำสารภาพของผู้ต้องหานั้นแท้จริงแท้แค่ไหน หรือผู้ต้องหานั้นถูกบังคับให้สารภาพ ทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจต้นตัวเรื่องนี้และจะแจ้งให้ผู้ถูกจับกุมรับทราบก่อนเสมอว่ามีสิทธิ์ในทางกฎหมายอะไรบ้าง

“ลูกสาวผม” เขาพูดอีกครั้ง “ผมพยายามจะช่วยลูกสาวผม เขาลักพาตัวเธอ”

ประโยคสุดท้ายนั้นเขาโกหกบางส่วน แต่เขาหวังว่าจะมีปฏิกิริยา ทว่าไม่มีเลย

ไซมอนหันมองซ้ายมองขวา มองหาแอร์อน แต่ไม่มีวีแววของเขา “เขาอยู่ที่ไหน” ไซมอนตะโกน กลับมาฟังดูเหมือนคนบ้าอีกครั้ง เฮย์สก็มลงมองเขาในที่สุด “ใคร”

“แอร์อน”

“ไม่มีคำตอบ”

“ผู้ชายคนที่ผมต่อยน่ะ เขาอยู่ที่ไหน”

“ไม่มีคำตอบ”

อะดรีนาลินที่พลุ่งพล่านในร่างกายเขาเริ่มอ่อนกำลังลง แทนที่ด้วยความเจ็บปวดจนอยากอาเจียนแทน ในที่สุด-ไซมอนไม่รู้ว่าจะเวลาผ่านไปนานแค่ไหนแล้ว-เฮย์สกับตำรวจผิวขาวร่างสูงที่ป้ายชื่ออ่านว่า **ไวท์** ก็ดึงตัวเขาขึ้นจากพื้น ก่อนจะลากเขาเดินไปยังรถตำรวจ พอเขาลงนั่งที่เบาะหลัง ไวท์ก็เข้าประจำตำแหน่งคนขับ ส่วนเฮย์สนั่งข้าง เฮย์สซึ่งถือกระเป๋าสตางค์ของไซมอนอยู่ในมือหันมาพูดว่า “เอาละ เกิดอะไรขึ้นคุณกรีน”

“ผมกำลังคุยกับลูกสาว แล้วแฟนเธอก็เข้ามาขวาง ผมพยายามจะเดินอ้อมเขาไป...”

ไซมอนหยุดพูด

“แล้ว?” เธอกระตุ้น

ไซมอนคลั่ง แต่เขาไม่ได้บ้า “มีการทะเลาะวิวาท”

“ทะเลาะวิวาท”

“ใช่”

“ย่อนให้เราฟังหน่อย”

“ย่อนให้คุณฟังอะไร”

“การทะเลาะวิวาทนั่นน่ะ”

“ก่อนอื่นคุณต้องบอกเรื่องลูกสาวผมก่อน” ไซมอนพยายาม “เธอชื่อเพจ กรีน แฟนเธอชื่อแอร์อน คอร์วัล ผมเชื่อว่าเขากักตัวเธอไว้โดยไม่เต็มใจ ผมพยายามจะช่วยเธอ”

“อืม” เฮย์สทำเสียง แล้วว่า “คุณก็เลยต่อยน้าคนไร้บ้านซะเลย”

“ผมต่อ...” ไชมอนหยุดพูด เขารู้ดีกว่านั้น

“คุณต่อ?” เฮย์สกระตุ่น

ไชมอนไม่ตอบ

“ได้ นั่นแหละที่ฉันคิดไว้” เฮย์สพูด “คุณมีเลือดเต็มตัวไปหมด แม้กระทั่งบนเนคไทสวยๆ ของคุณนั่น แอร์เมลี่ใช้ใหม่”

ใช่แล้ว แต่ไชมอนไม่พูดอะไรอีก เสื้อของเขายังคงกลัดกระดุมถึงคอ เนคไทผูกแบบวินด์เซอร์อย่างงดงาม

“ลูกสาวผมอยู่ไหน”

“ไม่รู้เลย” เฮย์สตอบ

“ฉันผมก็ไม่มีอะไรจะพูดจนกว่าจะได้คุยกับทนายของผม”

“ก็แล้วแต่เลย”

เฮย์สหันกลับไปแล้วไม่พูดอะไรอีก พวกเขาขับรถไปส่งไชมอนที่ห้องฉุกเฉินของเมาท์ไซนายเวสต์ บนถนนสายที่ห้าสิบเก้าใกล้กับเทนท์อะเวนิวที่นั่น เขาถูกส่งตัวไปเอกซเรย์ทันที แพทย์ผู้พันผ้าโพกหัวและดูเด็กเกินกว่าจะเข้าดูหนังเรตอาร์จับนิ้วไชมอนเข้าเฟือกแล้วเย็บแผลฉีกบนหนังศีรษะของเขา ส่วนซีโครงที่หักนั้นทำอะไรไม่ได้นอกจาก “จำกัดกิจกรรมประมาณหกสัปดาห์” แพทย์อธิบาย

ส่วนที่เหลือเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วจนรู้สึกเหมือนจริง ตั้งแต่นั้นลงไปเซ็นทรัลบูกกิง^๒ เลขที่ ๑๐๐ ถนนเซ็นเตอร์ ถ่ายรูปประจำตัวผู้ต้องหา พิมพ์ลายนิ้วมือเข้าคุก พวกเขาให้ไชมอนโทรศัพท์ได้หนึ่งครั้ง เหมือนที่เห็นในหนัง ไชมอนคิดจะโทรหาอิงกริด แต่ตัดสินใจโทรหาโรเบิร์ตผู้เป็นคู่เขย ซึ่งเป็นทนายความตัวท็อปของแมนฮัตตัน

“เดี๋ยวผมส่งคนไปที่นั่นเดี๋ยวนี้เลย” โรเบิร์ตบอก

“นายจัดการเองไม่ได้หรือ”

“ผมไม่ได้เป็นทนายคดีอาญา”

“นายคิดว่าฉันต้องการทนายคดีอาญาจริง ๆ รึ...”

“ใช่ ผมคิดงั้น และอีวอนน์กับผมก็อยู่ที่บ้านริมหาด ใช้เวลานานเกินไปกว่าจะไปถึง รออยู่ตรงนั้นก็แล้วกัน”

^๒ Central Booking ผู้ที่ถูกจับกุมในนครนิวยอร์กจะถูกส่งตัวไปสถานีตำรวจประจำเขตนั้นๆ เพื่อรับทราบข้อกล่าวหาหรือถูกส่งมาที่ Central Booking ซึ่งเป็นหน่วยงานส่วนกลางเพื่อลงบันทึกและรับการสอบสวน

ครึ่งชั่วโมงต่อมา สตรีร่างเล็กในวัยเจ็ดสิบต้นๆ ถึงกลางๆ ผู้มีผมบลอนด์ปนเทาหยักเป็นลอนและเปลวไฟในแววตา ก็มาแนะนำตัวพร้อมจับมือเข่าขึ้นอย่างหนักแน่น

“เฮสเตอร์ คริมสทิน” เธอพูดกับไซมอน “โรเบิร์ตส่งฉันมา”

“ผมไซมอน กรีน”

“ใช่ ฉันเป็นทนายความชั้นเอก ก็เลยปะติดปะต่อเรื่องได้ เอาละ พูดตามฉันนะ ไซมอน กรีน ปฏิเสธข้อกล่าวหา”

“อะไรนะ”

“แค่พูดตามฉัน”

“ปฏิเสธข้อกล่าวหา”

“เลิก เรียบร้อย น้ำตาจะไหลเลย” เฮสเตอร์ คริมสทิน ชะโงกเข้ามาใกล้ขึ้น “นั่นคือคำเดียวที่คุณได้รับอนุญาตให้พูด และเวลาเดียวที่คุณจะพูด คำพวกนั้นคือตอนที่ผู้พิพากษาขอคำให้การ เข้าใจไหม”

“เข้าใจครับ”

“เราต้องซ่อมเปล่าๆ กันก่อนไหม”

“ไม่ต้องหรอก ผมคิดว่าผมเข้าใจแล้ว”

“ดีมาก”

เมื่อทั้งคู่เข้าไปในห้องพิจารณาคดีและเธอกล่าวออกมาว่า “เฮสเตอร์ คริมสทิน ทนายจำเลย” เสียงจึงมังก่ิงดังไปทั่วศาล ผู้พิพากษาเงยหน้าขึ้น เลิกคิ้วสูง

“ทนายคริมสทิน เป็นเกียรติเหลือเกิน อะไรพวกคุณมาอยู่ในศาลอันต่ำต้อยของผมได้”

“นั่นแค่มาที่นี่เพื่อยับยั้งความผิดพลาดร้ายแรงของความยุติธรรม”

“แน่นอนว่าคุณต้องมาด้วยเหตุนี้” ผู้พิพากษาประสานมือแล้วยิ้ม “ดีใจที่ได้เจอคุณอีกครั้ง เฮสเตอร์”

“คุณไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นหรอก”

“คุณพูดถูก” ผู้พิพากษากล่าว “ผมไม่ดีใจหรอก”

เฮสเตอร์ดูจะพอใจคำตอบนั้น “คุณดูดีมาก ท่านผู้พิพากษา เลือกลุ่มดำช่วยคุณได้เยอะเลย”

“อะไรกัน เลือ่เก๋าๆ นี่นะ”

“ทำให้คุณดูผมลงไง”

“แน่ละ” ผู้พิพากษาเอนหลังพิงเก้าอี้ “จำเลยจะให้การอย่างไร”

เฮสเตอร์ส่งสัญญาณให้ไซมอนด้วยสายตา

“ปฏิเสธข้อกล่าวหาครับ” เขาพูด

เฮสเตอร์พยักหน้าเห็นชอบ พนักงานอัยการกำหนดเงินประกันตัวไว้ที่ห้าพันดอลลาร์ เฮสเตอร์ไม่คัดค้าน พอพวกเขาจัดการเรื่องเอกสารทางกฎหมายอันซับซ้อนและขั้นตอนปฏิบัติตามระเบียบแล้ว พวกเขาที่ได้รับอนุญาตให้กลับได้ ไซมอนตรงไปยังประตูทางเข้าด้านหน้า แต่เฮสเตอร์คว้าแขนหยุดเขาไว้

“ไม่ใช่ทางนั้น”

“ทำไมล่ะ”

“พวกนั้นรออยู่”

“พวกไหน”

เฮสเตอร์กดปุ่มลิฟต์พลาสมองไฟเหนือประตูลิฟต์ เธอว่า “ตามฉันมา” ทั้งสองเดินลงบันไดไปสองชั้น เฮสเตอร์ออกเดินนำเขาไปยังด้านหลังอาคาร เธอหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา

“เธอที่อยู่ร้านอิเล็กทรอนิกส์ถนนมัลเบอร์รี่ ชื่อทิมีไซ้ใหม่ ดี อีกห้านาที”

“เกิดอะไรขึ้นกันเนี่ย” ไซมอนถาม

“แปลก”

“อะไรี”

“คุณพูดไม่หยุดเลย” เฮสเตอร์พูด “ทั้งๆ ที่ฉันกำชับแล้วว่าอย่าพูดอะไร”

ทั้งคู่เดินไปตามทางเดินอันมืดสลัว เฮสเตอร์เป็นคนเดินนำ เธอเลียขวแล้วก็เลียขวอีกครั้ง ในที่สุดพวกเขาก็มาถึงทางเข้าสำหรับเจ้าหน้าที่ คนที่เดินเข้ามาต่างยกบัตรเจ้าหน้าที่ขึ้นแสดง แต่เฮสเตอร์กลับเดินดุ่มผ่านทางออกไปอย่างรวดเร็ว

“คุณทำแบบนั้นไม่ได้นะ” ยามคนหนึ่งเอ่ยขึ้น

“ฉันก็จับเราลี”

เขาไม่ได้จับ ไม่ก็อึดใจต่อมา ทั้งคู่ก็อยู่ข้างนอก พวกเขาเดินข้ามถนนแบกซ์เตอร์และตัดผ่านพื้นที่สีเขียวของสวนสาธารณะโคลัมบัส ผ่านสนามวอลเลย์บอลสามสนาม ก่อนจะมาหยุดที่ถนนมัลเบอร์รี่

“คุณชอบกินไอศกรีมไหม” เฮสเตอร์ถาม

ไซมอนไม่ได้ตอบ แต่ชี้ไปที่ปากของตนซึ่งปิดสนิท

เฮสเตอร์ถอนหายใจ “คุณได้รับอนุญาตให้พูดแล้ว”

“ขอบ”

“ร้านเอ็กกลูมีไอศกรีมแซนด์วิชรสแคมป์ไฟร์สมอร์สที่ต้องลองชิมให้ได้ ฉันบอกให้คุณขับรถช่วยซื้อมาให้กินระหว่างทางสองชิ้น”

รถเมอร์เซเดสคันหนึ่งจอดอยู่หน้าร้าน คนขับรถถือไอศกรีมแซนด์วิชในมือ เขาส่งชิ้นหนึ่งให้เฮสเตอร์

“ขอบใจ ทิม ไชมอน คุณเอาไหม”

ไชมอนปฏิเสธไอศกรีมแซนด์วิชอีกชิ้น เฮสเตอร์ยกไหล่ “นั่นก็เป็นของเธอแล้วละ ทิม” เธอกัดไอศกรีมแซนด์วิชของตัวเองคำหนึ่งก่อนแทรกตัวเข้านั่งเบาะหลัง ไชมอนตามเข้าไป

“ลูกสาวผม...” ไชมอนเริ่ม

“ตำรวจไม่เจอเธออีกเลย”

“แล้วแอร์อน คอร์วัล ล่ะ”

“ใคร”

“ผู้ชายคนที่ผมต่อयोग”

“อ๊ะ อ๊ะ อย่าพูดคำนั้นออกมาเล่นๆ เชียว คุณหมายถึงผู้ชายคนที่คุณถูกกล่าวหาว่าต่อ योगต่างหาก”

“อะไรก็ช่างเหอะ”

“อย่าอะไรก็ช่างเหอะ อย่าแม้แต่ตอนที่เรายูกันแค่นี้”

“โอเค เข้าใจแล้ว คุณรู้ไหมว่าเขาอยู่...”

“เขาเผ่นไปแล้วเหมือนกัน”

“คุณหมายความว่าไงที่ว่า ‘เผ่น’”

“มีตรงไหนในคำว่า ‘เผ่น’ ที่ชวนงงหรือไง เขาหนีไปก่อนที่จะตำรวจจะทัน ได้รู้อะไรเกี่ยวกับเขา ซึ่งดีกับตัวคุณเองนะ ไม่มีเหยื่อ ก็ไม่มีคดี” เธอกัดไอศกรีมแซนด์วิชอีกคำแล้วเซ็ดที่มุมปาก “เดี๋ยวคดีนี้ก็ผ่านไปไวทันตาเห็น แต่...ฟังนะ ฉันมีเพื่อนคนหนึ่ง เธอชื่อมาริกิต้า บลูมเบิร์ก ขาโหดของจริง ไม่ได้นุ่มนวลอ่อนหวานเหมือนนั้น แต่เธอเป็นที่ปรึกษาฝีมือหนึ่งของเมืองนี้แล้ว เราต้องการตัวมาริกิต้าเพื่อมาทำแคมเปญพิอาร์ทัวคุณทันที”

คนขับรถติดเครื่อง เมอร์เซเดสเคลื่อนไปทางเหนือแล้วเลี้ยวขวาเข้าถนนเบเยิร์ต

“แคมเปญพิอาร์ทัว ทำไม่ผมจะต้อง...”

“ฉันจะบอกคุณในอีกนาทีนี้แหละ แต่เราไม่อยากได้อะไรมาเบี่ยงเบนความสนใจตอนนี้ ก่อนอื่นคุณต้องบอกฉันว่าเกิดอะไรขึ้น ทุกอย่าง ตั้งแต่ต้นจนจบ”

เขาเล่าให้เธอฟัง เฮสเตอร์หันหน้าเล็กน้อยของเธอมาเผชิญกับเขา เธอเป็นหนึ่งในคนที่ทำให้วลี “หุ่่มความสนใจเต็มที่” กลายเป็นงานศิลปะอย่างหนึ่ง เธอเป็นคนที่มีความมุ่งมั่นเหลือและพร้อมเคลื่อนไหวตลอดเวลา ตอนนี้พลังงานของเธอเหมือนลำแสงเลเซอร์ที่พุ่งตรงมายังเขา เธอฟังความสนใจไปยังทุกคำที่เขาพูด พร้อมความเห็นอกเห็นใจที่แรงกล้าเสียจนเขาแทบจะเอื้อมมือออกไปสัมผัสมันได้

“โอ้ ตายจริง ฉันเสียใจด้วยนะ” เฮสเตอร์พูดเมื่อเขาเล่าจบ “เรื่องนี้มันแย่มากจริงๆ”

“คุณเข้าใจผมสินะ”

“ใช่”

“ผมต้องตามหาเพลง ไมก์แอรอน”

“ฉันจะคุยกับพวกนักสืบอีกครั้ง แต่อย่างที่บอก เท่าที่ฉันเข้าใจคือทั้งคู่หนีไปแล้ว”

เจอทางตันอีกแล้ว ร่างกายของไซมอนเริ่มมีอาการเจ็บปวด ไม่ว่าจะเป็นการกลืนการบดบังกันตัว หรือการตอบสนองทางเคมีใดๆ ที่ชะลอแต่ไม่ได้ยับยั้งความเจ็บปวด ตอนนี้กำลังกัดกร่อนอย่างรวดเร็ว ความเจ็บปวดไม่ได้ลดลงแต่กลับไหลบ่าเข้ามา

“ฉันทำไม่ผมต้องใช้แคมเปญพีอาร์ด้วยล่ะ” ไซมอนถาม

เฮสเตอร์หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาและเริ่มใช้เวลาของมัน “เกลียดไอ้ที่ชะมัด ข่าวสารเต็มหน้า สารพัดประโยชน์ แต่ส่วนใหญ่แล้วมันทำลายชีวิตของคุณ มีลูกใช้ใหม่ ก็เห็นอยู่ชัดๆ พวกเขาใช้เวลาวันละกี่ชั่วโมง...” เสียงของเธอขาดหวัง “ไม่ใช่เวลามานั่งเทศนานี้แหละ เอ้า”

เฮสเตอร์ส่งโทรศัพท์ให้เขา

ไซมอนเห็นว่าเธอเปิดคลิปยูทูบที่มียอดเข้าดูถึง ๒๕๙,๐๐๐ ครั้ง พอได้เห็นภาพนิ่งก่อนเปิดคลิปกับอ่านชื่อคลิป หัวใจของเขาก็หล่นวูบ

เศรษฐีต่อยศคุณ

หนูบุ๋มออลส์สตรีทชัคคองจ

หนุ่มใหญ่ใจถึงทำร้ายชายงอกาบ
เล่นหุ่นพางน เล่นคนไร้บ้านดีกว่า
“วาสนาดี” ชก “วาสนาไม่มี”

เขาตวัดสายตาดูขึ้นมองเฮสเตอร์ซึ่งยกไหล่ให้เขาด้วยความเห็นใจ เธอเอื้อมมือมาแตะปุ่ม ‘เล่น’ ด้วยนิ้วชี้ คลิปนี้ถ่ายโดยคนที่ใช้นามแฝงว่า ซอร์ราสตี-เลตโต้ เฟิ่งโพสต์เมื่อสองชั่วโมงก่อน ซอร์ราสตีเลตโต้แพนกล้องจากผู้หญิงสามคน – อาจเป็นภรรยาของเขากับลูกสาว – เมื่อเสียงเอะอะถึงความสนใจของเขา เล่นสื่กล้องกระซกไปทางขวา จับไฟก็สื่อีกครั้งที่ไซมอนซึ่งมีท่าทางภูมิฐานได้จ้งหวะเหมาะเหม็งพอดี – ทำไมเขาไม่เปลี่ยนเสื้อหรืออย่างน้อยก็คลายเน็คไทบ้านั้นนะ – ขณะที่เพจกำลังตั้งตัวเองออกจากเขา และแอรอนก็ก้าวเข้ามายืนระหว่างคนทั้งสอง แน่นอนว่ามันดูเหมือนชายใส่สูทท่าทางมีฐานะและมีสิทธิพิเศษกำลังเข้าหา (และอาจแยกว่านั่น) ผู้หญิงที่อายุน้อยกว่ามาก และเธอก็ได้รับความช่วยเหลือจากชายไร้บ้านผู้กล้าหาญ

ในขณะที่สาวน้อยผู้บอบบางและหวาดกลัวยืนหลบอยู่หลังชายที่มาช่วยนั่นเอง ชายในชุดสูทก็เริ่มตะโกนออกมา หญิงสาววิ่งหนีไป ชายในชุดสูทพยายามผลักชายไร้บ้านให้พ้นทางเพื่อจะได้วิ่งตามเธอไป แน่นอนว่าไซมอนรู้ว่าเขากำลังจะได้เห็นอะไรต่อไป แต่เขาก็ยังดูคลิปต่อ ด้วยดวงตาเบิกกว้างและมีความหวัง รวากับว่ามีโอกาสที่ชายในชุดสูทจะไม่โง่เง่าพอที่จะง้างหมัดแล้วต่อยเข้าเต็ม ๆ หน้าชายไร้บ้านผู้กล้าหาญ

แต่นั้นคือสิ่งที่เกิดขึ้น

เลือดไหลซึมออกมาขณะที่ชายไร้บ้านผู้หวังดีและมีเมตตาทรุดลงกองกับพื้น ส่วนเจ้าคนรวยในชุดสูทผู้ไม่ยี่หระก็พยายามก้าวข้ามเศษซากที่กองอยู่บนพื้นไป แต่ชายไร้บ้านคว้าขาอีกฝ่ายไว้ เมื่อชายชาวเอเชียสวมหมวกเก็บ – พลเมืองดีอีกคน ไม่ต้องสงสัย – ก้าวเข้ามาช่วย ชายในชุดสูทจึงศอกจุมกเขาไปที่หนึ่งเช่นกัน

ไซมอนหลับตาลง “แม่งเอ๊ย”

“นั่นแหละ”

เมื่อไซมอนลืมตาขึ้นอีกครั้ง เขาไม่สนใจกฎเหล็กของการอ่านบทความหรือดูคลิปวิดีโอ : อย่าอ่านความคิดเห็นเด็ดขาด

“พวกคนรวยนี้ชอบคิดว่าทำเรื่องแบบนี้แล้วจะลอยนวลได้”

“เขากำลังจะข่มขืนผู้หญิงคนนั้น! โชคดีที่มีฮีโร่เข้ามาช่วย”

“ไอ้เศรษฐีนี้น่าจะไปนอนคุกซะ จริงๆนะ”

“พนันได้เลยว่าไอ้ไอโซนี่ไม่โดนจับแน่ ถ้าเขาเป็นคนค่านะ คงถูกยิงไปแล้ว”

“คนที่เข้ามาช่วยผู้หญิงคนนั้นกล้าหาญมาก ถ้านายกเทศมนตรีปล่อยให้ไอ้เศรษฐีคนนี้รอดคดีไปได้”

“ข่าวดี” เฮสเตอร์พูดขึ้น “คุณมีแฟนคลับอยู่บ้างนะ” เธอหยิบโทรศัพท์มือถือไป เลื่อนลงด้านล่างของจอ แล้วชี้ให้ดู

“เจ้าคนไร้บ้านนี้น่าจะมาขออุปถัมภ์อาหาร ยินดีพီးสิ้อสุกที่กำจัดงะให้”
“บางทีถ้าไอ้จ๊ายตัว همینนี้หางานทำแทนที่จะพึ่งสวัสดิการรัฐ มันคงไม่ลงไปกองกับพื้นหรอก”

รูปโปรไฟล์ของ “ผู้สนับสนุน” เขา มีรูปนกอินทรีหรือไม่ก็ธงชาติอเมริกาอยู่บนหน้า

“เยี่ยม” ไชมอนพูด “พวกโรคจิตอยู่ข้างผม”

“อ๊ะๆ อย่าดูถูกไป บางคนในนี้อาจอยู่ในขณะลูกขุนนะ แต่เชื่อว่าเรื่องนี้จะไปถึงขั้นนั้น หรือแม้แต่จะได้ขึ้นศาล ช่วยอะไรฉันสักอย่างสิ”

“อะไร”

“กดปุ่มรีเฟรชให้หน่อย” เฮสเตอร์บอก

เขาไม่แน่ใจว่าเธอหมายถึงอะไรกันแน่ เฮสเตอร์เลยเอื้อมมือมากดลูกศรที่อยู่ด้านบน คลิปวิดีโอไหลตขึ้นมาใหม่อีกครั้ง เฮสเตอร์ขึ้นไปทีจำนวนครั้งที่คนดูคลิป มันกระโดดจาก ๒๘๙,๐๐๐ ไปเป็น ๔๕๓,๐๐๐ ครั้ง ในช่วง...เท่าไรนะ...สองนาทีกี่ผ่านมา

“ยินดีด้วย” เฮสเตอร์พูด “คุณดังแล้ว”